

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ «Τὰ λυγιερῆ ἀσκορπῆν,
φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἐγὼ δὲν τὰ προσθῶνω,
μὰ τώρα πῶς σοῦ φαίνομαι; τὰ κόκκινα μου πᾶνε;»
Λέγει πρὸς τοῦτον Φασουλῆς: «καὶ μὴ τὸ παραπάνω.»

Λέγει καὶ πάλιν Θεόδωρος: «σημαίαν ἀνυψῶ
παράποτα κοκκίνην.»
τοῦτο δ' εἰπὼν ἀνέκραξε πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐδιψῶ
καὶ δώσατέ μου πίνειν,»
πλὴν ὁ Ζαήτης ἔδραμε πολλὰ συνομιλήσας
μετ' ἄλλων σταυρωτῶν,
καὶ μ' ἔξος τὸ Διάταγμα τῆς Λήξιος ἐμπλήσας
ἐπότιζεν αὐτόν,
ἐκείνος δὲ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πειν
καὶ μόνος ἵπορευετο πρὸς τὸ λογοποιεῖν.

Κι' ἐκύτταξε τὰ βῆλα του, τὸν Μεγαλόσταυρόν του,
κι' ἵπορροῦτο διαρκῶς κι' ἐξηκολούθει λίγων,
ὅπότεν τις ἐκίνησεν τὴν μίαν τῶν πλευρῶν του
κι' ἐκ ταύτης αἷμα κόκκινον διέρρευσε καὶ φλίγον.

Οὐ μὴν μικρὸν ἐκίνησαν καὶ τὴν πλευρὰν τὴν ἄλλην,
ἐξῆλθον δ' αἰμοσφαίρια κι' ἐκ ταύτης περισσά,
καὶ δι' αὐτῶν πληρώσαντες πολυτίμον ῥαλίαν
τὴν ἔστειλαν πρὸς τὸν Χαμίτ καὶ τὸν Βτέμ-Πασσά.

Τότε δραμὸν κι' ὁ Φασουλῆς ἔπηρε κατ' ἴδιαν
τὸν γέρο Θεωδῶρ,
καὶ περιέβαλιν αὐτόν μὴ τὸν Σουρλομακῶνα
τοῦ Λόρδου Σωλοβοῦρῦ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος ἀνέτος.**

Φ.

Ἄκου, κέρα φιλική,
πυθαίε γλώσσα σὸν ψαλλῆι,
ἔξη μῆνας φυλακὴ
ἔδικασαν τὸν Κανιλλίδη.

Περικλῆ, μὴ χάσῃς ἔμπρὸς μου,
Πάσχα θῶναι σιδικατῶν,
ἄλλα μὲν βουλαὶ τοῦ κόσμου,
ἄλλα δὲ τῶν Δικαστῶν.

Πάσχα ἀνάστασις Κυρίου
κι' ἀκουσον ἀγάπης ρήσις,
ὅμως πρὸ τοῦ Πραιτωρίου
ἄλλαι ἐπίψεις, ἄλλαι κρίσις.

Ὁ Συνάκτης τῶν «Καιρῶν,»
ἀφόρως φαίρεθ, μ'
ἐνὰ στόμα σθεναρὸν
ὄλα τάπει καθάρθ.

Πλὴν ἀμείλιτος ἦ ἦμις...
σὸν τὴν πᾶσιν τὸ μπουρὶ
τίποτα δὲν συγχωρεῖ,
καὶ οἱ κἀνὰ νὰ τὴν τρέμει.

Κι' ἂν δαίγιος σ' ἔλους μέτωπον λευκότερον χιόνος
κι' ἂν ἀληθῶς σοῦ φαίνεται Παλλάδιον ὁ Θρόνος,
κι' ἂν ὄντως τοῦτον ἀγαπᾷς
χωρὶς νὰ καὶς λιθᾶνι,
οἱ στέλλει φυλακὴ νὰ πᾶς
τῆς Θίμιδος φερμᾶνι.

Ἄν σ' ὀνομάζῃ δὲ κι' ὁ Θῶν
κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ἔλος
Ἰσραηλίτην ἀγαθόν,
δι' ἐν οὐκ ἔστι ὄλλος.

κι' ἂν τῆς πατρίδος τῆς γυμνῆς οἱ κατατρώγ' ἡ λύπη,
μὰ πρέπει φυλακὴ νὰ πᾶς νὰ πληρωθοῦν οἱ τύποι.

Πῶς διαβαίνουν οἱ καιροί...
σῦρε κι' ἀναψὲ κερύ...
σάν καὶ πέρου τίποτα ἕμερα
τί γινόταν ἰδῶ πέρα.

Γιὰ θυμῆσου τίποταις ὄραις
τί φυγὴ κορυμμάστρα,
Σακιδάκια, Σακλώραις,
Λάρισσαις, Πριβίξικαις κάστρα.

Μίς ἑστὰ στίβανα τὰ τόσα, μίς ἑστῆς ὄξαις τῆς πολλῆς,
πᾶς καὶ τὸ Σακιδάκι Σακιδάκι νὰ τὴ λίσ.

Παχαλιὰς μπουρλότα δίλω,
παῖχον τοῦ Πανὸς αὔλει,
καὶ γυρῶσον τὸν Ἄρνιλο
νὰ τὸν ψῆσουν ἑστὸ σουδί.

Φῶνας Χριστὸς ἀνίστη,
τὰ καμπαναρῆ κτυπάνε,
πρὶν τῆς ὄρας ἡλιθί ζίστη
καὶ κουνούπη μὴ τσιμπᾶνε.

Ἦτος ἐκ τῆς Θεσσαλίας νάβαν πρόσφυγες κι' ἐκείνα
νὰ φορῶσον ἀπὸ πείνα.
Μὴ γυρῶρε σ' ἑλα μέτρο,
πῆγαίνε νὰ ἔρῃ τὸν Πέτρο,
ποῦ κι' ἀφῆρατα θηλυκὰ
τὸν φορτῶνουν ἀπὸ δῶρα...
πᾶνε τὰ προρορικά,
τὰ γραπτὰ θ' ἀρχίσουν τώρα.

Π.

Πᾶω καὶ μὴ περιμένει
μὰ τιμὴ φυλακισμένη.
Μάτς καὶ μούτς παντοῦ φιλιᾷ,
σῆμα δὲν πέριτε ἔξω,
γυρῶτας τὴν Παχαλιᾷ,
καὶ οἱ δέρω ἑτ' ἄλλο φύλλο.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Κοσῆς, νέος ἀπὸ τὴν Πόλι,
εὐ μὴλα περποῦδασε, ποῦ τὸν γυρῶλον εἶπε,
κι' ἀνείλιος μαθῆσαις ἱστορηματικῆς,
ἔλαβεν Ἄριστο Βαδῶν ἐκ τῆς Ἰατρικῆς,
καὶ πάντας συζητῶντας ἐνὶ ἱατρῶν τὸν νέον
πρὸς δόξαν κι' ἄρατον χαρὰν γνωριμῶν καὶ γυνῶν.

Τώρα μὴ τῆς Ἀντίλας τὰς πρώτας παραπορεύσεως
ἐκ ἀποκρίσεων ἰατρῶν προχρῆ ἀρχὴ μὴδὲ
ἐκ προσφιλῆ καὶ συγγενῆ, ὁ Γερῆτος ὁ Παντοῦτος
ποῦ ἔδωκε ἐν τὸν ὄμοιαις βροταλιότης καναλις.